

50 år

Göta Ask fyller den 28 april 50 år. Göta har sedan 1961 arbetat på tvis-ten. Åren 46-48 arbetade hon också på Kinnasand, men då med vävning.

Pensionär

Nils Eriksson avgick den 26 februari med pension. Han har arbetat vid en tapetmaskin på Novalin sedan 1968 och har under de 10 åren varit med om hela utveckling av novalintapeter.

TACK!

I slutet av februari fyllde jag som vanligt år, men denna gång var det lite jämnare.

Då blev jag verkligen uppvaktad, med många fina presenter och vackra blommor. En sådan hyllning hade jag aldrig kunnat drömma om.

Jag tackar Er alla hjärtligt för all uppvaktning samt alla som kom och firade födelsedagsfesten med mig.

Sigvard

Nyanställd

Karin Granberg började på Kinnasand 6 mars som sekreterare på Novalin-avdelningen. Mest kommer hon att arbeta för Kjell-Åke Svärd.

Karin är född i Tornedalen i Norrbotten och har bl a arbetat på Stälverk 80. Efter ett kort mellanspel på Forshaga i Göteborg hamnade hon hos oss i Kinna. Vi hälsar Karin välkommen.

Glad Påsk

Chöfen kom över till Bladlunds skrivbord.

– Vad farao sitter ni och läser tidningar på kontorstid.

– Ja, sade Bladlund, sedan arbetstiden förkortats är det inte lönt att sätta igång med en bok.

Oskar som fått ett par järn för mycket tittar på fläkten.

– Det var tusen vad klockan går fort!

– Min hund är lika klok som jag själv.

– Jaså, det var ovanligt att höra. Annars brukar ju folk skryta om sina hundar.

Och så var det frisören som frågade:

– Ska vi kamma bena?

– Det behövs inte. Jag har så litet hår på dem.

Ett underligt folk

Det var en gång en ung afrikan, som under ett år besökt ett land på norra halvklotet.

– Det var ett väldigt exotiskt land med djurälskande invånare, började han sin berättelse vid återkomsten till sin hemby. Några dagar under början av solperioden dyrkade de med stor iver sina fjäderfån. De smyckade sina hem med hönsfjädrar och bilder av kycklingar, de förtärde ägg av olika konsistens, de klädde ut sina barn, tände eldar och smällde av raketer. Det var något slags ond gudom de försökte skrämja bort.

Senare på året, när solen – som alla också dyrkade – stod högst på himlen, klädde de en stång med blad och blommor och reste den mot skyn. Sedan dansade de runt och sjöng sitt hemlands vemodiga sånger, jag minns särskilt hur de härmade grodornas rörelser och ljud.

När kvällarna blev mörkare, flockade sig människorna kring enkla ljuslåg. Nu hade de vuxna hakklappar och små mössor på sig. De djur som de nu hyllade, var små dyra skaldjur, som de åt tillsammans med de starka drycker som detta folk älskar.

Det hemskaste hände mej när nätterna var som allra längst. En natt öppnades min dörr och en mängd kvinnor i vita, fotsida klädnader trängde in. En kvinna hade ljus kring sitt hår och allesamman sjöng om hästar och talade om katter.

I detta land var det sällan jag hörde någon tala om sin gud. Men jag fick vara med och se när de firade den stora grisfesten. De anrättade grisen på många olika sätt, och när de på första dagens afton hade ätit – Då kom deras gud.

Ja, de sa ju aldrig att det var så, men jag förstod nog. Han liknade vår gamle medicinman – med mask framför ansiktet och med underliga kläder. Han hade dyrbara gåvor med sig till människorna, som då blev glada och lyckliga. Sedan försvann han igen. De sa, att han brukar komma till dem en gång om året. Det är ett mycket underligt och exotiskt folk.

Tidn.urklipp av: I.L.